

שו"ת הרמב"ם ח"א תשובה ל"ד

שאלה: ילמדנו רבינו בדבר קריאת מזמורים ותפלות.
תשובה: אלה התוספות בקריאת מזמורים או תפלות כתפילות רס"ג ז"ל,
וזולתן מדרשות התוכחה [תחינות שונות] - לפני תפלות החובה, כל זה טוב
מאד ורצוי כדי לעורר הכוונה, לריכוז המחשבה.
כבר אמרו חז"ל: "חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללים"
אלא שזה רצוי ליחיד או ליחידים שיוכלו [לעשות] זאת בבתייהם, אבל בבתי
כנסיות הוא לדעתי טעות, כי בתי כנסיות לרבים, ואלו היה שם אדם אחד
זקן או חלוש או נצרך לנקביו, ונתאחר רגע אחד מחמת תפלת הציבור,
הוא ניזוק בכך. ובכל זה - יש לציבור לדאוג, לחלשים שבהם ולהשתדל
להקל עליהם בכל אופן, ולא להוסיף עליהם בטורה עבודת השם.

- אבל אמידת מאה ברכות או הזמירות בחיפזון ומהירות
הרי זה חטא גמור.

- ומי שאינו מוחה בחזנים על כך הוא חוטא.

- כי כל העבודות האלו שהן באמירות - אין המטרה בהן
אלא להתבונן בעת אמירתן, ולכוון את דעתו האומרן.
וידע כי עם אדון כל העולם הוא מדבר בהם, בין כשהוא
מבקש ממנו או מודה לו ומשבחו, או מתאר את מעשיו
וחסדיו, או מתאר נפלאותיו בברואיו ויכלתו.
ומאחר שהכל הוא דיבור איתו יתעלה היאך מותר למהר
בזה, ולהסיח דעת ממה שאומרים.

- זולתי מי שאינו יודע מה שהוא אומר ואינו מבינו, ודינו
בתפלתו כדין התוכי והשוטה, החוזרים אחר מילות בני
אדם. [זהו בכל הברכות הזמירות ופסוקי דזמרה].

וכתב משה